

kommer her med Forslag med et Underskud af den Størrelse, som paa det foreliggende Finanslovsforslag. Hvis vi havde haft Tid, og hvis vi ikke havde haft en Sparekommission siddende, kunde jeg have tænkt mig, at man heroppe for en Gangs Skyld i Anledning af den finansielle Stilling havde taget Finansloven op til en mere almindelig Drøftelse og set at faa nogle Nedsættelser sat igennem. Jeg tror rigtignok, at der paa den berømte § 26 vil være mange Punkter, som man nok kunde stryge, selv om de angaa gode og ønskelige Foranstaltninger, der dog, som Stillingen er, ikke kunne kaldes nødvendige, men jeg indrømmer, at Tiden er ikke dertil, man maa først se, hvad der kommer ud af Kommissionen. Ogsaa jeg vil altsaa foreslaa, at vi tage denne Finanslov, som den er, men jeg kunde tænke mig, at man paa enkelte Punkter i det kommende Aar kunde indvinde nogle Besparelser. Jeg skal i saa Henseende nævne et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg ganske vist maaske vil møde en Del Modsigelse. Det er, om der ikke var Mulighed for, at man udskød de store Jernbaneanlæg, som man ifølge Jernbaneloven er kommen ind paa. Man kan ikke gøre den Lov om, og de Jernbaner, som ere vedtagne ved denne store Jernbanelov, maa jo en Gang bygges. Men jeg kan ikke se rettere, — det er jo et Forslag, som ogsaa er kommet frem fra anden Side —, end at meget taler for, at man i nogle Aar stoppede op og sagde: vi give ikke Penge ud til nye Jernbaneanlæg, før Statens finansielle Stilling er bedre. Jeg tror, at baade Staten og Kommunerne og Befolkningen i det hele taget vilde være vel tjente dermed. Naturligvis vilde der fra de Kommuner, som skulde have Jernbanerne, rejse sig megen Opposition, og de Folketingsmænd, som skulde have Jernbanerne i deres Kredse, vilde jo heller ikke være tjente dermed. Men i og for sig finder jeg det rimeligt, om man under de nuværende Forhold udskød saadanne Udgifter, som dog kunne kaldes ekstraordinære, i nogle Aar, til man saa, hvorledes den finansielle Stilling blev. Men alt i alt skal jeg altsaa anbefale Forslaget til Vedtagelse.

Harald Jensen: Det foreliggende Finanslovsforslag ligner jo i mangt og meget sine Forgængere, saa de principielle Indvendinger, der fra vor Side ere fremførte mod de tidligere Finanslove, kunne ogsaa anføres mod denne. De Forhold, hvorover vi have anket, ere blevne værre Aar

for Aar. Vi have jo altid anket over Militærudgifternes Størrelse, men Forholdet er jo det, at de ere større i Aar end nogen Sinde før. Man kan alt i alt sige, at Militarismen, Militærvæsenet, har ikke haft bedre Dage end under Systemskiftet. I de ti Aar, vi have levet under Systemskiftet, have vi givet i alt over halvtredie Hundrede Millioner Kr. til Militærvæsenet. Det er jo en ganske betydelig Sum, og det er ganske ejendommeligt at se, hvorledes disse Udgifter ere stegne Aar for Aar. Naar man ser, hvad Højre, som i sin Tid fik saa mange onde Ord af Venstre, det nuværende Regeringsparti, for sin Stilling til Militarismen, sluttede med paa dette Omraade, da var det med en Finanslov, der alt i alt udviser 19 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa de forskellige Konti som Udgift til Militærvæsenet, medens vi nu ere oppe paa ganske anderledes Summer. Det foreliggende Finanslovsforslag viser jo alene i løbende Udgifter paa Krigsministeriets Budget 15 Mill. Kr., og i løbende Udgifter til Søværnet 7 Mill. Kr. Det er over 22 Mill. Kr., altsaa mere, end hele Højres militære Budget var i sin Tid. Og tager man Finanslovsforslaget, saaledes som det foreligger, og lægger det til, som eventuelt vil komme paa Tillægsbevillingsloven, og medregner det, som vil findes paa de andre Konti, paa de civile Budgetter, vil man komme meget nær op til 40 Mill. Kr.; Beløbet er i Folketinget anslaaet til 36—37 Mill. Kr. Vi se altsaa, at vore Militærudgifter ere gaaede saa stærkt op, at de nærme sig stærkt til at udgøre Halvdelen af vore Indtægter. Det er de Kaar, som Militarismen har haft efter Systemskiftet, og det forekommer mig ikke saa underligt, at der fra forskellige Sider, navnlig fra Højres, udtales Tilfredshed dermed. Fra vor Side udtale vi ikke nogen Tilfredshed dermed, men maa kun beklage, at saa mange Penge ødsles bort til uproduktive Foranstaltninger. Det er ganske selvfølgelig, at Statens Underskud maa vokse med disse kolossalt stigende Udgifter til Militærvæsenet. For ikke saa mange Aar siden var man betænkelig, naar det viste sig, at der paa Finansloven var budgetteret et Underskud af et Par Millioner Kroner. Saa ængstedes man for, hvorledes man skulde komme om ved det, og man trøstede sig med — saaledes som det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) udtalte —, at naar Regnskabet forelaa, vilde nok dette Underskud være blevet til et Overskud, og det slog jo ogsaa i Regelen til. Men man var betænkelig ved det, og jeg erindrer, at